

I fuldmånens skær

En hilsen fra: Celia Ekelund Simonsen

(praktikant i Nationalmuseets Tranquebar Initiativ på Esther Fihls forskningsprojekt om fiskersamfundet)

En vild besættelse

Der går sjældent en dag, uden at der afholdes en højtidelighed eller en ceremoni et sted i Tranquebar. Dagen i dag er ingen undtagelse. Indenfor det sidste års tid har man efter sigende hver gang kunnet skimte en bleg dansker et sted i menneskemængden.

Den årlige Kaniyannal ceremoni bliver afholdt i anledning af fuldmånen. Ceremonien starter ved fiskernes tempel i midten af fiskerlandsbyen. Hele dagen har forberedelserne været i gang, og nu står størstedelen af landsbyen afventende, som om noget stort skal til at ske.

Snart lyder trommernes taktfaste rytme, og alle sanserne vækkes af en ren eksplosion af farver og bevægelser. Tilskuerne opdnes og rives med af duften af røgelse, bragende kanonslag, kvinders nervøse hvin og præsternes råben.

Luften er tyk af varmen og det ophvirvlede støv. På pladsen foran templet danser 7 unge kvinder med vilde og ukontrollerede bevægelser, som om de er i trance. Deres lange sorte hår er slået ud og i kaotisk uorden.

Det er helt utroligt at opleve kontrasten mellem de normalt så beherskede og ulasteligt værdige landsbyboere, og den brutale råhed, der kommer frem i denne slags ceremonier, siger Julie Bønnelyche, som er i praktik på et af Skolemuseets projekter i Tranquebar.

Blandt tilskuerne står en lokal tamilsk pige. Hun fortæller, at danserne er besat af gudinden Kaniyannal. De har allerede taget tre piger og en dreng, som skal indvies for at blive dansere. Hun er tydeligvis mærket af situationen og er meget bange for selv at blive udvalgt.

En gruppe kvinder i farvestrålende sarier kommer frem med krukker og fade på hovedet. De går ned mod havet og hen ad stranden til et lille tempel, der ligger nord for landsbyen, og alle andre følger med.

Ved det nye tempel genoptager de syv kvinder dansen. De tre nye piger sætter sig på knæ, og en gammel kvinde begynder at piske dem med blade, alt imens hun svajer rundt i cirkler, jamrer og taler i tunger. En af præsterne løber rundt i ringen af mennesker. Én efter én træder danserne frem med hænderne hævet over hovedet og lader præsten piske dem.

Kvinderne, som bar krukkerne ud til templet, tilbereder nu maden, der skal ofres til gudinden, og røgen fra bålene fylder luften. Det er ved at være sen eftermiddag, og solens kraft er ved at aftage.

En af Esther Fihls lokale kerneinformanter er til stede under ceremonien, men siger I do not know about this. It is not my God. Trommerne, piskesmældene og den konstante jamren, gør det svært at høre, hvad hun fortæller. Julie Bønnelyche går rundt i menneske-mængden i et forsøg på at finde ud af, hvad der sker, og siger til sidst: De lader ikke selv til at have noget entydig forklaring – for hver person man spørger, får man et nyt svar!

Ceremonien forsætter med uformindsket styrke indtil mørket falder på, og fuldmånen klart træder frem på nattehimlen. Præsterne og danserne begiver sig nu ned mod havet, hvor gudinden efter sigende hører til.

Nede ved vandkanten genoptager kvinderne dansen, og i det fjerne kommer en båd til syne.

Da den når ind til stranden, går det pludseligt hurtigt, og alle danserne og præsterne springer ombord, og de sejler snart tilbage ud på havet.

'The goddess is belonging to the ocean, and they are taking her home'', forklarer en anden af Esther Fihls mangeårige kerneinformanter. Alle tilskuerne står afventende tilbage på stranden, og i det fjerne ses en svag ild, der bevæger sig og slukkes.

Ceremonien er slut, og det var en smuk afslutning på en begivenhedsrig dag i den indiske fiskerlandsby Tranquebar.

Hvorfor er jeg i Tranquebar?

Som eventyrlysten praktikant fra Komparative Kulturstudier ved Københavns Universitet har jeg fået

mulighed for 2 måneders ophold fjernt fra Danmark i den tidligere danske handelskoloni, Tranquebar. Her nyder jeg mødet med det kontrastfyldte, varme og farverige Sydindien.

I disse år danner landsbyen rammen for Nationalmuseets Tranquebar Initiativ, der har fået plads på Galathea3 ekspeditionen med ikke mindre end 17 landbaserede delprojekter. På hjemmesiden, kan man læse, at omdrejningspunktet er 'studiet af kulturmøder i Tranquebar - før og nu. Det overordnede perspektiv er at bevare og formidle den fælles indisk-danske kulturarv i Tranquebar.'

Jeg er i praktik i projekt 'Fiskersamfundet', som er et af delprojekterne tilknyttet Initiativet. Det ledes af antropologen Esther Fihl, Center for Komparative Kulturstudier, ToRS, Københavns Universitet. Hun har beskæftiget sig med Tranquebar siden 1981. Denne gang indsamler hun fiskernes ofte dramatiske livshistorier, og jeg assisterer med indsamling af information om fx de mange ceremonier og landsbyboernes forhold til religion.

I pray Jesus, too

I 2004 ramte tsunamien landsbyen, og med sig i kølvandet bragte bølgen som bekendt død og ødelæggelse. I dag er indbyggerne stadig ved at komme sig oven på katastrofen. Blandt andre vigtige ting i landsbyboernes liv fylder en gudeverden og et gudesyn, der for udenforstående kan virke både indviklet og uforståelig. Som udenforstående må man forstå, at modsigelsen, der ligger i sætningen: 'The same but different', giver formidabel god mening i en indisk sammenhæng.

Religion skal ikke forstås som et fænomen, der nødvendigvis udelukker et andet. Der er således plads til flere religioner på en gang. Det handler med andre ord om at helgardere sig, og som Esther Fihl smilende fortæller, bød en hinduistisk kvinde hende engang farvel med sætningen: I pray Jesus too!

Mine rejsetips:

- Rejsen dertil: Flyver man til Chennai (tidligere Madras), kan man derfra tage bus, tog eller en ambassador-taxi (indisk biltype). Infrastrukturen er veludviklet i Indien, men en taxi er dog at foretrække, hvis man ønsker at se nogle af de ting, man kører forbi på vejen til Tranquebar. Det er en lang tur på omkring 7 timer.
- I Tranquebar kan man bo i den gamle danske bydel, på Bungalow on the Beach, der er den gamle skatteopkrævers bolig fra den engelske kolonitid, med udsigt til Fort Dansborg. Bygningen er holdt i en gennemført kolonistil. Hvis man ikke behøver så fine omgivelser, ligger Hotel Tamil Nadu lige ved siden af med betydeligt billigere værelser.

Mere information:

<http://www.galathea3.dk/dk/Menu/Forskning/Nationalmuseets+Tranquebar+Initiativ>

<http://www.natmus.dk/sw37822.asp>